10/03/2025

Ιερισσού Θεόκλητος: “Ήρθε η ώρα της Ορθοδοξίας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αγίου Στεφάνου Αρναίας γιόρτασε την Κυριακή της Ορθοδοξίας, 9η Μαρτίου 2025, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος, πλαισιούμενος από τους Εφημερίους του Ιερού Ναού Παν. Αρχιμ. π. Παΐσιο Σουλτανικά, Αιδ. Οικ. π. Γεώργιο Τρικκαλιώτη και τον Διάκονό του π. Νικόλαο Τσεπίση, χοροστατώντας στον λαμπρό Όρθρο και προεξάρχοντας της πανηγυρικής Θείας Λειτουργίας του Μ. Βασιλείου.

Ο Λαός της Αρναίας, μαζί με τους Ποιμένες του, χάρηκε τη γιορτή της Αναστηλώσεως των Αγίων Εικόνων, ως νίκη της Εκκλησίας απέναντι στο κοσμικό φρόνημα και τη βουλιμία των αιρέσεων να διαρραγεί ο τίμιος χιτώνας της

αλήθειας της Εκκλησίας μας. Επικεφαλής του Λαού ο φιλόχριστος Αντιδήμαρχος κ. Γεώργιος Θαλασσινός, η Δημοτική Σύμβουλος κα Ευγενία Γιαννούση, η Τοπική Πρόεδρος κα Ειρήνη Γιαννούση, ο τ. Δήμαρχος κ. Αστέριος Καραστέργιος κ.ά.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στο ατόπημα της Δυναστείας των Ισαύρων, που εκατό και πλέον έτη συνετάραξε το Βυζάντιο και άφησε πληγές στην εθνική ιστορία του Λαού και την πορεία της Εκκλησίας μας. Υπήρξε, είπε ο Δεσπότης, μια προσπάθεια αρνήσεως της πίστεως στον αληθινό Θεό, αρνήσεως της πραγματικής Ενανθρωπήσεως του Λόγου, της φανερώσεως του Θεού στο πρόσωπο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Στο σημείο αυτό ο ομιλητής μετέφερε στο Χριστεπώνυμο πλήρωμα την απάντηση της Εκκλησίας σε όσους επιθυμούν να πλήξουν το Θεανδρικό Πρόσωπο του Κυρίου μας.

Και η απάντηση αυτή ήταν διαλεγμένη από την Ευαγγελική Περικοπή της Ημέρας από το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο. Πρόκειται για τη φράση του Αποστόλου Φιλίππου προς τον Ναθαναήλ, τον μετέπειτα κι αυτόν Απόστολο: « Ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται εὑρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τόν ἀπὸ Ναζαρέτ», δηλαδή, «Εκείνον, για τον Οποίο έγραψε ο Μωυσής στον Νόμο και τον Οποίο προανήγγειλαν οι Προφήτες Τον ευρήκαμε. Και αυτός είναι ο Ιησούς, ο Υιός του Ιωσήφ που κατάγεται από τη Ναζαρέτ» (Ιωαν. α΄ 46)! Και σαν επέμεινε ο Ναθαναήλ και δυσπίστησε στα λόγια του Φιλίππου, εκείνος με γεραρά τη φωνή του είπε: «Ἔρχου καί ἴδε», δηλαδή, «Έλα και δές» (Ιωαν. α΄47)!

Συνεχίζοντας ο Σεβασμιώτατος στο ίδιο πνεύμα της Ημέρας, παρετήρησε ότι στη σύγχρονη Κοινωνία οφείλει η Εκκλησία τώρα να κηρύξει: «Ήρθε η ώρα της Ορθοδοξίας»! Είναι ανάγκη ο κόσμος να αφουγκραστεί την Αλήθεια της Καθολικής Εκκλησίας, της Ορθοδοξίας. Γιατί η μαρτυρία της Ορθοδοξίας είναι μαρτυρία για τον Τριαδικό Θεό, όπως φανερώθηκε στο πρόσωπο του Χριστού μας για την ανακαίνιση και τη σωτηρία του κόσμου, για τη συμμετοχή του κόσμου στις πνοές της αύρας και στις πύρινες γλώσσες της Πεντηκοστής, για να ζήσει ο κόσμος, αντιλαμβανόμενος αυτό που ο Μέγας Βασίλειος εκήρυξε: «Ο άνθρωπος είναι το πλάσμα που έλαβε εντολή να γίνει θεός»!

Με δύο τρόπους, διευκρίνισε ο Μητροπολίτης, η Εκκλησία οφείλει να κηρύξει ότι ήλθε η ώρα της Ορθοδοξίας:

α) Να διατυμπανίσει στον κόσμο ότι ο Θεός είναι αγάπη (Α΄ Ιωαν. δ΄ 8), και ο κόσμος για να ζήσει δεν μπορεί παρά να ενδυθεί αυτήν την αγάπη. Βασικό όμως

γνώρισμα της αγάπης του Θεού για την οποία μιλάμε, είναι ο “κενωτικός” χαρακτήρας της αγάπης του Θεού . Και τούτο γιατί τον τελευταίο καιρό πολύς ο λόγος περί αγαπολογίας…

Γι αυτό και η μετοχή μας στη ζωή του Θεού δεν είναι τίποτε άλλο παρά η μετοχή στην αγάπη Του. Το παρόν και το μέλλον για τον πιστό, αλλά και για ολάκερη την ανθρωπότητα, τον σύμπαντα κόσμο, είναι η δυνατότητα της βιώσεως της αγάπης του Θεού, όπως όμως μας προσφέρθηκε δια του Ιησού Χριστού. Μια Αγάπη που τη Μ. Πέμπτη και τη Μ. Παρασκευή απέδειξε ότι γνωρίζει να “κενώνεται”, δηλαδή, να ανεβαίνει στον Σταυρό, να απλώνει τα χέρια και να θυσιάζεται για να ζήσει ο κόσμος! Κενωτική αγάπη σημαίνει θυσιαστική αγάπη, όπως εκφράσθηκε στο Πρόσωπο και με το Πρόσωπο του Χριστού! Και,

β) Ο δεύτερος τρόπος που η Εκκλησία γνωρίζει και κηρύσσει την έλευση της ώρας της Ορθοδοξίας είναι η εμπειρία της, μάλλον δε η αποστολή της, η δοσμένη από τον Κύριο και πραγματοποιημένη από τους Άγιους Πατέρες: Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ του προσώπου και των προσωπικών σχέσεων του ανθρώπου με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, του δρώντος μέσα στην Εκκλησία.

Πρόκειται για τη μόνη δυνατότητα για την καλή “αλλοίωση”, την ουσιαστική δηλαδή μεταμόρφωση και ανακαίνιση της κοινωνικής ζωής των ανθρώπων και όλου του κόσμου. Η Εκκλησία οφείλει να αποκαλύπτει και να νοηματίζει τα ιστορικά γεγονότα, να τα κρίνει και να βεβαιώνει με το μέτρο της βεβαιότητάς

της ότι « δεν υποτάσσεται ο Θεός στα γεγονότα, αλλά τα γεγονότα υποτάσσονται στον Θεό και τα πάντα εξυπηρετούν το άγιο θέλημά Του», κατά τον Άγιο Ειρηναίο Λουγδούνων!

Και κατέληξε ο οικείος Επίσκοπος: «*Τα μέσα όμως που θα χρησιμοποιήσει η Εκκλησία για να πραγματοποιήσει τη μεταμόρφωση αυτή, οφείλει να είναι μέσα ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΑ, γιατί ο σκοπός της είναι θεανθρώπινος. Τα μέσα αυτά είναι οι θεανθρώπινες και θεοδίδακτες αρετές – ασκήσεις της πίστεως, της προσευχής, της νηστείας, της αγάπης, της πραότητας, της ταπεινώσεως και της εγκράτειας.*

Η Ορθοδοξία ως ο μοναδικός φορέας και φύλακας του Θεανδρικού προσώπου του Χριστού, πραγματοποιείται αποκλειστικά από θεανθρώπινα – ορθόδοξα μέσα, τις ασκητικές αρετές που γέννησαν όσιους, άγιους, ομολογητές και μάρτυρες, και όχι με μέσα δανεισμένα απ' τον παπισμό και τον προτεσταντισμό, κυήματα του υπερήφανου ευρωπαίου ανθρώπου, της ευρωπαϊκής πολιτισμένης ειδωλολατρίας, και όχι του ταπεινού Θεού, κατά τον άγιο Ιουστίνο τον Πόποβιτς!

Όσο δε για τους αδελφούς μας εν Χριστώ Ρωμαιοκαθολικούς και Προτεστάντες, που μένουν εκτός Ορθοδοξίας, με αδελφική αγάπη και κατανόηση τους διαβεβαιώνουμε: "Δεν επιζητούμε να βγούμε νικητές, αλλά να δεχτούμε πάλι στους κόλπους μας τους αδελφούς μας, για τον αποχωρισμό των οποίων πονάμε και αγωνιούμε", κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο!»

Προ της Απολύσεως της Θείας Λειτουργίας ακολούθησε η πέριξ του Ιερού Ναού περιφορά των αγίων Εικόνων, η ανάγνωση του Συνοδικού της Αγίας Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου, του Συμβόλου της Πίστεως και ετελέσθη επιμνημόσυνη

δέηση μετά κολλύβων, υπέρ αναπαύσεως των ψυχών ”πάντων των της Ορθοδοξίας Προμάχων: Ευσεβών Βασιλέων, Ορθοδόξων Πατριαρχών, Αρχιερέων, Ιερέων, Μοναχών και του ευσεβούς – χριστωνύμου Λαού, του και θεματοφύλακος της Πίστεώς μας”, ως το Τυπικό της Μεγάλης Εκκλησίας ορίζει.

